

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 3457

гр. София, 01.09.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 106-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести юни през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ

при участието на секретаря ПАВЕЛ АЛЪ. БОЖИНОВ
в присъствието на прокурора Н. Ст. Н.
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ Наказателно дело от общ характер № 20241110200958 по описа за 2024 година

МОТИВИ

**по НОХД № 958 по описа на Софийски районен
съд, НО, 106 състав, за 2024 г.**

Производството е по чл. 306, ал. 1, т. 1 НПК.

Образувано е във връзка с постъпило предложение от представител на СРП за прилагане на разпоредбата на чл. 343б, ал. 5 НК спрямо осъдения И. Ц. Ц., роден на [дата] г. в гр. София, касателно приобщения по делото лек автомобил марка „*****“ с рег. № СВ **** ТХ.

В проведеното о.с.з. прокурор Н. Н. поддържа предложението, като счита че са налице материалноправните предпоставки за отнемане в полза на държавата на процесното МПС, доколкото същото е собственост на осъденото лице и е послужило за извършване на престъплението по чл. 343б, ал. 1 НК, за което е ангажирана наказателната му отговорност с влязъл в законна сила съдебен акт.

Упълномощеният защитник на осъдения – адв. С. К. от САК се противопоставя на искането на СРП. Твърди, че евентуалното отнемане на превозното средство се намира в колизия с фундаменталния конституционен принцип, гарантиращ неприкосновеността на частната собственост, както и с

трайната практика на Европейския съд в Страсбург, досежно изискването за съразмерност на престъплението и следващото се за него наказание.

Осъденият И. Ц. редовно призован, явява се лично, като поддържа становището на своя защитник и в гарантираното право на последна дума декларира, че наложените му наказания са оказали своя поправителен и възпитателен ефект.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14, чл. 18 и чл. 107, ал. 5 НПК, намира за установено следното:

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

С определение от 18.03.2024 г. по настоящото дело, влязло в законна сила на същата дата, е одобрено споразумение за решаване на наказателното производство, като И. Ц. е признат за виновен в това, че на [дата] г. в гр. София, по ул. „****“, с посока на движение от бул. „****“ към бул. „****“, на кръстовището с бул. „****“, управлявал моторно превозно средство - лек автомобил марка „****“, модел „****“ с рег. № СВ **** ТХ с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда, а именно 2,52 ‰, установено по надлежния ред, съгласно Наредба № 1 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техните аналози – с протокол за химическо изследване за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта № ****/[дата] г. на УМБАЛ „Св. Анна“ – София – престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК, като са му наложени кумулативно наказания „лишаване от свобода“ в размер на 10 /десет/ месеца, чието изпълнение е отложено на основание чл. 6б, ал. 1 НК с изпитателен срок от 3 /три/ години, както и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 /една/ година и 2 /два/ месеца.

Видно от приобщените по делото справки от ОПП СДВР лек автомобил марка „****“ с рег. № СВ **** ТХ е собственост на подсъдимия Ц. както към инкриминираната дата, така и към момента на приключване на настоящото производство.

С протокол от 17.11.2023 г. Ц. е предал доброволно на разследващите органи процесното МПС и същото е приобщено по делото като вещественно доказателство.

Установява се от справка за нарушител, изготвена от ОПП СДВР, че осъденият Ц. е правоспособен водач, считано от 2007 г., като е санкциониран неколkokратно по административен ред, предимно за неспазване на установения скоростен режим за движение по пътищата.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Съгласно разпоредбата на чл. 343б, ал. 5 НК в случаите по ал. 1 - 4 съдът отнема в полза на държавата моторното превозно средство, послужило за извършване на престъплението и е собственост на дееца, а когато деецът не е собственик - да присъди равностойността му. Същата е обнародвана в ДВ, бр. 67 от 04.08.2023 г., влязла е в сила на 08.08.2023 г. и поради това се явява приложим по делото закон, имайки предвид, че престъпното деяние, предмет на настоящото производство, е осъществено на 17.11.2023 г. Това обстоятелство налага изясняването на точния смисъл на правната норма от решаващия съдебен орган.

При запознаване със законодателната инициатива относно приемането на визириания нормативен регламент, настоящият съдебен състав констатира, че неговият „първообраз“ е ситуиран в законопроект със сигнатура № 49-354-01-3/19.04.2023 г., внесен в 49-то Народно събрание от ПГ „БСП за България“, който е бил със следното съдържание: *„В случаите по ал. 3 и 4 съдът може да отнеме в полза на държавата въздухоплавателното средство, моторното превозно средство, плавателния съд или специалната машина, което е послужило за извършване на престъплението и когато не е собственост на дееца. В мотивите към законопроекта обаче не са изложени съображения, относими към приемането на посочената разпоредба.*

Впоследствие, на основание чл. 78, ал. 5 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание /обн. в ДВ. бр. 58 от 27.07.2009г., в сила от същата дата/ е изготвен общ законопроект на приетите на 19.05.2023 г. на първо гласуване отделни законопроекти за изменение и

допълнение на НК, сред които и процесният такъв № 49-354-01-3/19.04.2023 г. При проведеното на 28.07.2023 г. обсъждане в пленарна зала, по предложение на Комисията по правни въпроси на второ гласуване е приета и актуалната редакция на разпоредбата на чл. 343б, ал. 5 НК. Дебати относно необходимостта от приемането на разпоредба с подобно съдържание не са провеждани.

В контекста на изложеното, след като при проведеното историческо тълкуване е обективно невъзможно да се установи законодателната идея при приемането на посочената разпоредба, то за изясняване смисъла на правната норма този съдебен състав използва средствата на граматическото и логическо тълкуване. Императивното изискване за отнемане в полза на държавата на моторното превозно средство, *послужило за извършване на престъплението*, представлява своеобразно отклонение от утвърденото в доктрината и съдебната практика разбиране, че превозните средства при престъпленията по транспорта представляват техен предмет, тъй като са иманентна част от обществените отношения, гарантиращи транспортната безопасност в страната, а не външно средство, което да е предназначено или послужило за тяхното засягане. Върховната съдебна инстанция в страната вече е имала възможността да отбележи в **Тълкувателно решение № 84 от 01.12.1960 г. по н. д. № 78/1960 г., ОСНК на ВС**, че *„послужили са за извършване на престъплението вещите, които реално са използвани като средства за извършване на престъплението, а са предназначени за извършване на престъплението вещите, с които деецът е имал намерение да извърши престъплението, но последното не е било извършено, като е спряло във фазата на подготовлението, когато то се наказва, или във фазата на опита.“*, а с **Тълкувателно решение № 18 от 14.11.1977 г. по н. д. № 13/1976 г., ОСНК на ВС** е подчертано изрично, че *„Разграничението между предмета на престъплението и средството за извършването му се съдържа в разпоредбата на чл. 53 НК. Предмет на престъплението най-често са материалните предпоставки на общественото отношение, което е обект на престъплението - те са елемент на засегнатите обществени отношения. Средствата (оръдията) за извършване на престъплението са извън обществените отношения, които престъплението уврежда, и не са елементи на последното. Чл. 53, б. „а“ НК има предвид средствата за извършване на престъплението, а чл. 53, б. „б“ НК - предмета на*

престъплението“.

Употребата на термина „послужило“ в преизк. накл., мин. св. вр., 3 л., ед. ч., ср. р., производна форма на мин. деят. св. прич., ср. р. „послужа“, със значение на служба, бивам използван, употребен в определен случай, за определена цел / <https://ibl.bas.bg/rbe/lang/bg/%D0%BF%D0%BE%D1%81%D0%BB%D1%83%D0> съпоставено с аналогичното словосъчетание в разпоредбата на чл. 53, ал. 1, б. „а“ НК и анализирано в аспекта на цитираната тълкувателна практика на висшата съдебна инстанция в страната, мотивира логично умозаключение, че в конкретния случай нормотворецът съзнателно се е отклонил от обективната реалност като е предвидил, че моторните превозни средства при посегателствата по чл. 343б, ал. 1-4 НК вместо предмет, представляват средство на престъплението, за да обезпечи тяхното отнемане в полза на държавата. Използването на подобни фикции в наказателноправния отрасъл на позитивното право от съображения за справедливост и социална целесъобразност не е чуждо на българския законодател, като типичен пример е очертаната насока е институтът на продължаваното престъпление по чл. 26, ал. 1 НК, където се приема, че две или повече деяния, които осъществяват поотделно един или различни състави на едно и също престъпление, са извършени през непродължителни периоди от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващите се явяват от обективна и субективна страна продължение на предшестващите са едно единно престъпление. Апропо, по аналогичен начин, позовавайки се на тълкувателната практика на ВС, е аргументирана и позицията на прокурор Н. в предложението, който е направил привръзка с разпоредбата на чл. 53, ал. 1, б. „а“ НК, независимо от некоректно релевираното искане съдът да се произнесе в закрито заседание по реда на чл. 306, ал. 1, т. 4 НПК, имайки предвид, че поставеният въпрос следва да бъде решен в публично заседание при осигурена контрадикторност на страните /арг. от чл. 306, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 1 НПК/.

Необходимо е да се отбележи, че съдилищата в страната не са оторизирани да извършват контрол относно целесъобразността на възприетия от националния представителен орган в лицето на Народното събрание подход на фингиране, но тяхно задължение е да преценят дали предвиденото в разпоредбата на чл. 343б, ал. 5 НК императивно отнемане на „средството на

престъплението“ съответства на Конституцията на Република България, както и на правото на Европейския съюз, от чиято общност българската държава е неизменна част. При упражняване на своите правомощия в очертаната насока, този съдебен състав приема, че обсъдената правна норма се намира в остро противоречие с разпоредбите на чл. 4, ал. 1 във вр. с чл. 17, ал. 3 от върховния закон в страната, както и на чл. 2, § 1 и чл. 5 от Рамково решение 2005/2012/ПВР на Съвета от 24 февруари 2005 г. относно конфискация на облаги, средства и имущество от престъпление във вр. с чл. 49, § 3 от Хартата на основните права на ЕС.

Един от основните принципи във всички съвременни конституционни демокрации е този за пропорционалността при ограничаване на основните права на гражданите. Въз основа на практиката на Конституционния съд на Република България, Европейския съд в Страсбург и Съда на Европейския съюз в Люксембург са формулирани правила относно извършването на своеобразен тест за пропорционалност при осъществения съдебен контрол, включващ следните основни етапи: 1.) преценка за същността на засегнатото право и дали неговото ограничение е предвидено в закон; 2.) преценка дали ограничението на дадено основно право преследва легитимна цел; 3.) преценка дали ограничението на правото е необходимо и дали е избран съразмерен способ за постигане на целта; 4.) преценка дали е осигурен баланс между конкуриращите се права т.нар. „пропорционалност в тесен смисъл“ /относно теста за пропорционалност вж. **решение № 8 от 15.11.2019 г. на КС по к. д. № 4/2019 г., докладчик съдията Мариана Карагьозова-Финкова**, обн., ДВ, бр. 93 от 26.11.2019 г./.

В конкретиката на настоящия казус, съдът намира, че първият критерий при прилагането на принципа на пропорционалността е изпълнен, доколкото макар разпоредбата на чл. 17, ал. 3 от Конституцията на Република България /КРБ/ поначало да предвижда, че частната собственост е неприкосновена, на конституционно ниво е уредена възможността за налагането на ограничения при упражняването на посоченото основно право и от тази гледна точка същото не е абсолютно /арг. от чл. 17, ал. 5 и чл. 57, ал. 3 КРБ/, като самото отнемане на моторното превозно средство, собственост на дееца, послужило за извършване на престъплението по чл. 343б, ал. 1 НК, произтича от нормативен акт с най-висшата юридическа сила, приет от

върховния законодателен орган в страната. Положителен отговор следва да бъде даден и при преценката на втория етап от теста за пропорционалност, независимо от липсата на ясна артикулация на преследваната от законодателя легитимна цел в мотивите към законопроекта, като същата е изводима от мащабния транспортен травматизъм през последните няколко десетилетия, предизвикан от водачи под влияние на алкохол и наркотични вещества и намерението за неговото минимизиране с оглед опазването на живота и здравето на гражданите като основни и неотменими лични блага. Налице е и третият изискуем критерий, имайки предвид, че евентуалното отнемане на моторното превозно средство, послужило за извършване на престъплението по чл. 343б, ал. 1 НК поначало представлява необходима ограничителна мярка на правото на собственост при противодействието на подобен род престъпни посегателства и е съразмерно на преследваната цел, като този подход не е прецедент, а е възприет от редица европейски държави като Италия, Австрия, Дания и др. /в тази връзка вж. статията „Актуални проблеми при приложението на чл. 343б, ал. 5 от НК, във връзка с отнемането на МПС“ на съдия Владимир Минчев от РС-Нова Загора, публикувана на 15.01.2024 г. на сайта на правния портал <https://news.lex.bg/> и цитираните в нея източници/.

Независимо от изложеното обаче този съдебен състав намира, че с разпоредбата на чл. 343б, ал. 5 НК законодателят не е обезпечил баланса между ограничението на правото на собственост на извършителите на престъпления по чл. 343б, ал. 1 НК и защитата на правото на живот и телесна неприкосновеност на гражданите, поради факта, че в случая е предвидено императивното отнемане на моторното превозно средство. В тази връзка следва да се отчете обстоятелството, че визираното престъпно посегателство е формално, на просто извършване и за наличието на съставомерност не е необходимо да са настъпили допълнителни вредни последици, извън самото изпълнително деяние. Лишаването на съда от възможността да извърши обективна преценка дали да наложи обсъдената принудителна наказателна мярка, съобразявайки конкретната обществена опасност на деянието и деета е несъразмерно, имайки предвид, че такава възможност е предвидена с разпоредбата на чл. 343, ал. 5 НК при значително по-тежко наказуемото причиняване на смърт, тежка или средна телесна повреда по непредпазливост при управление на МПС след употреба на алкохол и наркотични вещества или техните аналози.

Алогичният и непоследователен подход на националния законодател се конфронтира и с изискванията на Рамково решение 2005/2012/ПВР на Съвета от 24 февруари 2005 г. относно конфискация на облаги, средства и имущество от престъпление /ОВ L 68, 2005 г., стр. 49/, което макар да е заменено частично с Директива 2014/42/ЕС на Европейския парламент и Съвета от 3 април 2014 г. за обезпечаване и конфискация на средства и облаги от престъпна дейност в Европейския съюз /ОВ L 127, 2014 г., стр. 39/, предвижда по-общо в чл. 2, § 1, че „всяка държава членка взема необходимите мерки, за да направи възможно конфискуването, изцяло или частично, на средствата на престъплението и на облагите от престъпление, за които се предвижда наказание лишаване от свобода над 1 година, или на имущество, чиято стойност отговаря на тези облаги“. След отмяната на чл. 3, очертаващ предметния обхват, единственият критерий е размерът на санкцията „лишаване от свобода“, въпреки първоначалната идея за приложимост на рамковото решение само по отношение на престъпления, свързани с организираната престъпност. Престъплението по чл. 343б, ал. 1 НК е наказуемо с „лишаване от свобода“ в размер от 1 до 3 години, като за същото е предвиденото и отнемане на средството, послужило за неговото извършване, в случая МПС т.е. посоченият акт от вторичното право на ЕС се явява приложим. Съдът на ЕС вече е имал възможността да се произнесе с **решение от 14.01.2021 г. по преюдициално дело C-393/19**, обосновавайки приложимостта на процесното рамково решение при квалифицирана митническа контрабанда на културни ценности, че значението на понятието „конфискация“ следва да се изясни съобразно чл. 2, т. 4 от Директива 2014/42/ЕС, а именно: „окончателно отнемане на имущество, постановено от съд във връзка с престъпление“, както и че е **„без съществено значение дали конфискацията представлява наказание по наказателното право“** /вж. т. 44-48 от съдебното решение/. При всички положения, прилагането на рамковото решение следва да бъде извършено в контекста на предвидените в чл. 5 от същото гаранции - настоящото рамково решение няма действие за промяна на задължението за спазване на основните права и основните правни принципи, включително по-специално презумпцията за невиновност, които са заложили в член 6 от Договора за Европейския съюз, в т.ч. и съобразно изискването на чл. 49, § 3 от Хартата на основните права на ЕС - тежестта на наказанията не трябва да бъде несъразмерна спрямо престъплението.

Последното е проявление на принципа за пропорционалност в областта на наказателното право, като терминът „наказание“ обхваща всички санкционни мерки при извършено престъпно посегателство. В тази връзка СЕС неотклонно постулира разбирането, че *„кумуляирането на санкции с наказателноправен характер трябва да се извършва по правила, които позволяват да се гарантира, че общата тежест на всички наложени санкции съответства на тежестта на съответното престъпление, като това изискване произтича не само от член 52, параграф 1 от Хартата, но и от принципа на пропорционалност на наказанията, установен в член 49, параграф 3 от Хартата. Тези правила трябва да предвиждат задължение за компетентните органи да следят, в случай на налагане на второ наказание, за това общата тежест на всички наложени санкции да не надхвърля тежестта на съответното престъпление“* /в този смисъл **решение от 20 март 2018 г. по преюдициално дело C-537/16**, т. 56/, както и че *„това изискване се прилага без изключение за всички кумулативно наложени санкции и следователно за кумулирането на санкции както от едно и също, така и от различно естество като това на имуществвени санкции и наказания, свързани с лишаване от свобода. Само по себе си обстоятелството, че компетентните органи възнамеряват да наложат санкции от различно естество, не би могло да ги освободи от задължението да се уверят, че тежестта на всички наложени санкции не надхвърля тежестта на съответното престъпление, тъй като в противен случай биха нарушили принципа на пропорционалност“* /вж. **решение от 5 май 2022 г. по преюдициално дело C-570/20**, т. 50/.

Несъмнено, настоящият съдебен състав не разполага с правомощия да обяви за противоконституционна разпоредбата на чл. 343б, ал. 5 НК, тъй като единствено Конституционният съд на Република България притежава монопол в очертаната насока, но негов прерогатив е при безспорната констатация за противоречие с чл. 4, ал. 1 във вр. с чл. 17, ал. 3 от върховния закон в страната да откаже да я приложи. В действащото законодателство липсва изрична забрана за осъществяването на инцидентен /косвен/ контрол за конституционносъобразност на законите, като такава принципна възможност поначало е предвидена с § 3, ал. 1 от ПЗР на КРБ относно завареното законодателство. По този повод КС изрично е приел **решение № 10 от 06.10.1994 г. на КС на РБ по конст. д. № 4/1994 г.** /обн. „Държавен вестник“,

бр. 87/1994 г./, че „понятието „непосредствено действие“, съдържащо се в чл. 5, ал. 2 от Конституцията...е основен белег, който характеризира Конституцията като върховен нормативен акт и който полага основите на системата на действащото право в Република България. Непосредственото действие е вътрешно присъщо на всеки нормативен акт, включително и на такъв, заемащ върховно положение в йерархията на нормативните актове. Без съмнение то съществува и се проявява и по отношение на Конституцията, независимо дали ще бъде нормативно прогласено или не. В този смисъл чл. 5, ал. 2 има значение само да подчертае нещо, което обективно е налице... Непосредственото действие означава, че не е необходимо да има опосредстващ елемент или звено от правно-техническа гледна точка, за да се прояви то. Непосредственото действие прави от Конституцията живо, приложимо право“. По-нататък в решението е пояснено изрично, че „позоваването на Конституцията в един спор в областта на гражданското, наказателното, административното или някакъв друг клон на правото не изисква специален процесуален ред за разрешаването му. Защитата на правото, при което ще се приложи непосредственото действие на съответните конституционни норми, ще се осъществи по реда на Гражданско-процесуалния кодекс, Наказателно-процесуалния кодекс или Закона за административното производство, т.е. ще се реализира по действащия процесуален ред. Решението по такъв спор няма да има общозадължителна сила, а ще породи действие само за конкретния случай. Инстанционната проверка на правилността му ще се осъществи на общо основание по реда на действащото процесуално законодателство. Това отличава решението на правоприлагащия орган от решение на Конституционния съд, което по силата на чл. 14, ал. 6 от Закона за Конституционния съд е задължително за всички държавни органи, юридически лица и граждани“. Тук е мястото да се отбележи, че това задължително тълкуване на разпоредбата на чл. 5, ал. 2 КРБ не се ограничава единствено в контекста на § 3, ал. 1 от ПЗР на КРБ, а разкрива действителния й смисъл в принципен план, прокламирайки непосредственото действие и спрямо законодателството, прието по време на нейното действие. Противното разбиране рефлектира пагубно върху устоите на правовата държава, тъй като при евентуална констатация за несъответствието на закон с Конституцията съдилищата, чиято роля е да утвърждават конституционните принципи и

ценности при правораздаването и международните стандарти при гарантиране правата на човека, биха лишили гражданите от предоставената им с нея най-висша степен на закрила. Нещо повече – след като очевидно не съществува пречка за прилагане на правото на ЕС от всички държавни органи в страната с предимство спрямо националното законодателство, то на по-силно основание такава отсъства и при противоречието на законите с Конституцията, която също има примат спрямо тях /арг. от чл. 5, ал. 1/.

В аспекта на изложеното, дори условно да се приеме, че настоящата инстанция не разполага с правомощия да осъществи косвен контрол за конституционносъобразност, то е налице пречка за прилагане на разпоредбата на чл. 343б, ал. 5 НК, в частта относно императивното отнемане на моторното превозно средство и поради противоречието ѝ с чл. 2, § 1 и чл. 5 от Рамково решение 2005/2012/ПВР във вр. с чл. 49, § 3 ХОПЕС. В практиката на Съда в Люксембург се приема, че макар рамковите решения да нямат директен ефект, обвързващото им действие поражда в тежест на националните органи, и по-специално на съдебните такива, задължение за съответстващо тълкуване на националното право спрямо правото на ЕС. В **решение от 16.06.2005 г. по преюдициално дело C-105/03 СЕС** за първи път утвърждава изискването за тълкуване в рамките на наказателноправното сътрудничество между държавите членки на ЕС, в съответствие с изискванията, залегнали в тази категория актове на вторичното право. Съгласно т. 43 от същото, *„от националния съд се изисква да вземе предвид всички разпоредби на националното законодателство и да ги тълкува, доколкото е възможно, в светлината на формулировката и целта на рамковото решение, за да се постигне резултатът, който се преследва”*. В този ред на мисли, след като процесното рамково решение поставя изискване отнемането /“конфискация“ в широк смисъл/ на средството на престъплението да е съразмерно спрямо престъплението /арг. от чл. 49, § 3 ХОПЕС/, то следва да се извърши съответстващо корективно тълкуване на разпоредбата на чл. 343б, ал. 5 във вр. с чл. 53, ал. 1, б. „а“ НК т.е. дали тази ограничителна наказателна мярка е пропорционална на обществена опасност на деянието и дееца. От материалите по делото се изяснява, че И. Ц. е неосъждан, както и че наложените му до момента наказания за неспазване на правилата за движение по пътищата не са от естество да го характеризират като изключително недисциплиниран водач на МПС. Същият е трудово ангажиран и с позитивни характеристични данни

в обществения живот. В конкретния случай се касае за инцидентната престъпна проява и за лице, при което не е изграден устойчив динамичен престъпен стереотип. Що се отнася до установената концентрация на алкохол в кръвта, макар същата да надвиша значително минималния законоустановен праг от 1,2 ‰, то посоченото обстоятелство е било отчетено акуратно при наложената му комплексна санкция - „лишаване от свобода“ в размер на 10 /десет/ месеца, чието изпълнение е отложено на основание чл. 66, ал. 1 НК с изпитателен срок от 3 /три/ години, както и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 /една/ година и 2 /два/ месеца. Не са констатирани и други несъставомерни вредни последици от престъпното деяние, в т.ч. пряка и непосредствена опасност от засягане на живота и здравето на другото. Ето защо, този съдебен състав намира, че евентуалното отнемане на моторното превозно средство, послужило за извършване на престъплението, се явява непропорционално както на ниската обществена опасност на дееца, така и на обществена опасност на самото деяние, което не разкрива значителни отлики спрямо посегателствата от същия вид, оправдаващи използването на по-интензивна форма на държавна принуда. „Конфискацията“ на автомобила ще накърни напълно неоправдано правото на собственост на осъденото лице и по никакъв начин не би допринесла за осигуряването на изискуемия баланс с правото на живот и телесна неприкосновеност на гражданите, имайки предвид, че ще го превърне в изкупителна жертва за назидание на останалите членове на обществото без реален принос за повишаване на нивото на трайно занижената транспортна безопасност в страната.

В заключение е уместно да се подчертае, че в случая е процесуално недопустимо настоящата инстанция да сезира КС, тъй като по инициатива на съдебен състав от РС-Свиленград е образувано к.д. № 16/2024 г. за установяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 343б, ал. 5 НК, но въпреки това посоченото обстоятелство не лишава останалите съдилища от възможността да извършат подобна преценка до окончателно произнасяне на националната конституционна юрисдикция. Нещо повече – доколкото „конфискацията“ на МПС, като средство на престъплението, попада в област, регулирана от правото на ЕС, то се налага логичен извод, че предстои КС да отклони искането като недопустимо, за да предотврати евентуалната конфронтация и потенциалния спор за компетентност със СЕС по поставения въпрос. В тази връзка, Съдът в Люксембург е приел с **решение**

о т 2 2 юни 2010 г. по съединени дела С-188/10 и С-189/10, че: „националният съд, натоварен в рамките на своята компетентност с прилагането на нормите на правото на Съюза, е длъжен да гарантира пълното действие на тези норми, като при необходимост сам вземе решение да не приложи национална разпоредба, която им противоречи, дори тя да е приета впоследствие, без да е необходимо да изисква или да изчаква премахването на тази разпоредба по законодателен или друг конституционен ред“, в който смисъл е и цитираната в него съдебна практика: **решение от 9 март 1978 г. по дело Simmenthal (106/77)**, точки 21 и 24, **решение от 20 март 2003 г. по дело Kutz-Bauer, С-187/00**, Recueil, стр. I-2741, точка 73, **решение от 3 май 2005 г. по дело Berlusconi и др., С-387/02, С-391/02 и С-403/02**, Recueil, стр. I-3565, точка 72 и **решение от 19 ноември 2009 г. по дело Filipiak, С-314/08**. Настоящата съдебна инстанция не намира за необходимо да сезира Съда на Европейския съюз, тъй като приложимите разпоредби от съюзното право в конкретния казус са ясни и не будят никакво съмнение относно действителната воля на европейския законодател. Такова задължение за сезиране на Съда в Люксембург съгласно член 267, ал. 3 ДФЕС възниква единствено за национална юрисдикция на дадена държава, чиито решения не подлежат на обжалване съгласно националното право, при условие че делото пред нея повдига общ въпрос относно тълкуване на правото на Съюза и който въпрос може да бъде тълкуван по повече от един възможен начин. В настоящото производство такава юрисдикция се явява Софийски градски съд, като латентното задължение за отправяне за преюдициално запитване би се активирало ако въззивната инстанция разчете приложимото право на ЕС по различен от първостепенния съд начин.

По изложените съображения, съдът намира, че предложението на СРП за прилагане на разпоредбата на чл. 343б, ал. 5 НК спрямо осъдения И. Ц. Ц., касателно приобщения по делото лек автомобил марка „*****“ с рег. № СВ **** ТХ, се явява неоснователно и като такова следва да бъде оставено без уважение, а превозното средство да се върне на неговия собственик.

ОПРЕДЕЛИ:

Така мотивиран, въз основа на изтъкнатите фактически и правни доводи, Софийски районен съд, НО, 106 състав постанови своя съдебен акт.

Забележка: Поради липсата на техническа възможност в ЕИСС, мотивите са обявени с опцията на съдебен акт - определение.

Съдия при Софийски районен съд: _____